

φονται) Θράκ. Σφίξ' τὸν κόλου σ', νὰ μὴ χουράη γουργο-
νότριχα (ἐργάζου συνεχῶς) Μακεδ. (Γαλατ.) Μετων., ὁ
ἔχων τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς χονδρὰς καὶ σκληρὰς, ὡς τοῦ
χοίρου Ἀθῆν. Μακεδ. (Καταφύγ.) : Πᾶψε ἐσύ, γουργουνό-
τριχα! Ἀθῆν.

γουργουνότριχης ἐπίθ. Ἀθῆν. Πελοπν. (Γαργαλ.) Σῦρ.
γουργο-νότριχης Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Δίβρ. Μεσσην.)
γουργουνότριχος Κεφαλλ. — Λεξ. Δημητρ. γουργο-νότριχας
Μακεδ. (Δαμασκ.)

Ἐκ τῶν οὖς. γουργουνότριχα.

Ὁ ἔχων τρίχας σκληρὰς ὡς αἱ τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν. : Μωρ',
τί γουργο-νότριχης εἶναι ὅφτουνος ὁ γιός σου! Πελοπν. (Γαρ-
γαλ.) Ὁ Γιώργης εἶναι γουργο-νότριχης. Ἔναι σὰ γιδόχαρος
Πελοπν. (Δίβρ.)

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουργο-νότριχης καὶ ὡς ἐπὶ π. Πελοπν.
(Μεσσην.)

γουργουνότσαγούλο τό, ἐνιαχ. γουργο-ντοτσαγούλου
Θεσσ. (Σταυρ.) Στερελλ. (Φθιώτ.)

Ἐκ τῶν οὖς. γουργο-ντοτσαγούλι.

Ἡ γνάθος τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν. : Ἐφκειασα πατὴρ τὸν
κάτ' γουργο-ντοτσαγούλου Στερελλ. (Φθιώτ.) Ὅντας σκάζ' ν
τὰ χέρια, τ' ἀλειβ' ν μὴ μιδούλ' ἀπὸ τοῦ κάτ' τοῦ γουργο-
ντοτσαγούλου Θεσσ. (Σταυρ.)

γουργουνότσαγούλος ἐπίθ. ἐνιαχ. γουργο-ντοτσαγούλους
Θεσσ. (Βαθύρρ.) Στερελλ. (Σπάρτ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γουργο-ντοτσαγούλο.

Ἐπὶ ἀνθρώπου ἢ καὶ ζώου μὲ τὴν ἄνω ἢ κάτω σιαγόνα
ὁμοίαν πρὸς τὴν τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν. : Γουργο-ντοτσαγούλ'
λέγιτι ἢ προυβατίνα ποὺ ἔχ' τοῦ ἀπ' ἀν' τσαγούλ' μιγαλὺτ' ρου
ἀφ' τ' κάτ' Θεσσ. (Βαθύρρ.)

γουργουνότσαρῆς ὁ, ἐνιαχ. γουργο-ντοτσαρῆς Στερελλ.
(Φθιώτ.)

Ἐκ τῶν οὖς. γουργο-ντοτσαρῆς.

Ἡ σκάφη ἐντὸς τῆς ὁποίας τίθεται τὸ φαγητὸν τοῦ χοίρου
ἐνθ' ἄν. : Βάλι τὰ πλύματα 'ς τοῦ γουργο-ντοτσαρῆ (πλύματα
= ἄλκυρα διαλελυμένα εἰς ἄρκετον ὕδωρ) Στερελλ. (Φθιώτ.)
Συνών. εἰς λ. γουργο-ντοτσαρῆ.

γουργουνότσαρκος ὁ, ἐνιαχ. γουργο-ντοτσαρκος Πελοπν.
(Ὀλυμπ. Τριφυλ.)

Ἐκ τῶν οὖς. γουργο-ντοτσαρκος.

Πρόχειρος περιφραγμένος τόπος πρὸς ἐγκλείσιν χοίρων
ἐνθ' ἄν. : Χάλασε ὁ γουργο-ντοτσαρκος καὶ τώρα θὰ φκεῖξω
ἄλλουε Πελοπν. (Τριφυλ.) Συνών. εἰς λ. γουργο-ντο-
τσαρκος.

Ἡ λ. ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γουργο-ντοτσαρκος Πελοπν.
(Ὀλυμπ.) Γουργο-ντοτσαρκο Πελοπν. (Ὀλυμπ.)

γουργουνότσαρχάκι τό, ἐνιαχ. γουργο-ντοτσαρχάκι
Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γουργο-ντοτσαρχάκι καὶ τῆς ὑποκορ.
καταλ. -άκι.

Μικρὸν γουργο-ντοτσαρχάκι ἐνθ' ἄν. : Τοῦμ παρουσίασαν
ἀπ' ἄν' 'ς τοῦ παλάτ' ὅπως ἦταν μὴ τὰ γουργο-ντοτσαρχάκια
τ' (ἐκ παραμυθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

γουργουνότσαρχο τό, πολλαχ. γουργο-ντοτσαρχο
Εὔβ. (Αἰδηψ. Βρύς.) Ἡπ. Πελοπν. (Ἀρν. Ἀχαῖα Βερεστ.
Γαργαλ. Γορτυν. Δάρα Ἀρκαδ. Ζελίν. Κλειτορ. Κοντοβά-
ζαιν. Λάλ. Μάν. Μεσσην. Μηλ. Οἶν. Ὀλυμπ. Παιδεμέν.
Σκορτσιν. Τριφυλ.) — Λεξ. Βλαστ. 331 Δημητρ. γουργο-
ντοτσαρχο Πελοπν. (Σουδεν.) γουργο-ντοτσαρχο Θεσσ.
(Πτελοπούλ. Σκλήθρ.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ.
Κατάκαλ. Τρικοκκ. Τριφύλλ. κ.ά.) γουργο-ντοτσαρχο Θεσσ.
(Ἀετόλοφ. Βαθύρρ. Δομοκ. Ἐλάτ. Καρδίτσ. Μασχολούρ.
Μεγαλόβρ. Σουκαμν.) Μακεδ. (Βογατσ. Γαλάτιστ.) Στερελλ.
(Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Γραν. Καρ. Τσουκαλᾶδ. Φθιώτ. Φωκ.)
γουργο-ντοτσαρχο Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Καρδαμ.
Πλάτσ. Πετρίν.) γουργο-ντοτσαρχο Α. Ρουμελ. (Καβακλ.)
Βιθυν. (Πιστιχοχ.) Μακεδ. (Βροντ. Μοσχοπότ. Νάουσ.
Πόρ.) γουργο-ντοτσαρχο Ἡπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ.) Σάμ. γου-
ρουντοτσαρχο Πελοπν. (Φλομοχώρ.) γουργο-ντοτσαρχο Πε-
λοπν. (Περιθώρ.)

Ἐκ τῶν οὖς. γουργο-ντοτσαρχο καὶ τσαρχο-ντοτσαρχο.

1) Τὸ ἐξ ἀκατεργάστου δέρματος χοίρου κατασκευασμέ-
νου ὑπὸ τῶν χωρικῶν πρόχειρον ἐλαφρὸν ὑπόδημα πολλαχ. :
Τὰ τομάρια ἀπ' τὰ χοντρά γουργο-ντοτσαρχο τὰ βάνουμε 'ς τὸ ἀλάτι
κι ἄμα ψηθοῦν καλά, φτεῖνουμε τὰ γουργο-ντοτσαρχο Πε-
λοπν. (Κλειτορ.) Ἐχεις κᾶνα κομμάτι γουργο-ντοτσαρχο, γιὰ
νὰ φκεῖξω γουργο-ντοτσαρχο νὰ ποδεθῶ; Πελοπν. (Δάρα
Ἀρκαδ.) Τσεῖν τὰ χροῖα φοροῦσανε γουργο-ντοτσαρχο
Εὔβ. (Βρύς.) Παλιακά φόριγαν γουργο-ντοτσαρχο Μακεδ.
(Βροντ.) Ἀφοῦ δὲ μ' στέλν' νι παπούτσια τὰ πιδιά μ', μὴ
τὰ γουργο-ντοτσαρχο θὰ πιθάνω Στερελλ. (Γραν.) Φόρεσα
τὰ γουργο-ντοτσαρχο καὶ βγῆκ' ἀπέκει 'ς τὰ πράματα
(= πρόβατα) Πελοπν. (Γαργαλ.) Ὁ τὸ χωράφι πῆγαιναν
φορῶντας γουργο-ντοτσαρχο Πελοπν. (Ἀράχ.) Εἶχι ἕνας
γουργο-ντοτσαρχο Μακεδ. (Ἐλάτ.) Πηγαίνον, ἐρχονται,
χάνονται, ξαναφαίνονται πάλιν καὶ τὰ λουροδεμένα πόδια
μὲ τὰ χοντρά γουργο-ντοτσαρχο πατοῦν καὶ λειώνουν τὰ
χυμένα σπλάχνα Α. Τανάγρ., Ἀγγελ. ἐξολοθρ., 77. ||
'Σ τῆς Παστρέικους τὸ γαβάθι γουργο-ντοτσαρχο 'ναι μέσα
(ἐπὶ τῶν ἐπαιρομένων διὰ προτερήματα τὰ ὁποῖα δὲν ἔ-
χουν) Εὔβ. (Αἰδηψ.) || Γνωμ. Τοῦ κουλουκὺθ' ἀγγεῖδ' κί
τοῦ γουργο-ντοτσαρχο φουριδὰ κί τοῦ γύφτου δύντρουφου
μὴν κᾶν' Μακεδ. (Κατάκαλ.) Συνών. γουργο-ντοτσαρχο-
ντοτσαρχο, λουργο-ντοτσαρχο. 2) Μεταφ., ἄνθρωπος φο-
ρῶν γουργο-ντοτσαρχο Λεξ. Δημητρ. 3) Ἀγενής, ἀγροῖ-
κος πολλαχ. Συνών. γουργο-ντοτσαρχο 2.

γουργουνοτσιγαρίδα ἡ, ἐνιαχ. γουργο-ντοτσιγαρίδα Πε-
λοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Δίβρ. Παιδεμέν. Πυλ.)

Ἐκ τῶν οὖς. γουργο-ντοτσιγαρίδα.

Τεμάχιον χοιρείου κρέατος τὸ ὁποῖον ἔχει βράσει ἐντὸς
χοιρείου ἐπίσης λίπους καὶ διατηρεῖται ἀλίπαστον ἐντὸς
λαγύνου ἐνθ' ἄν. : Σαπέρα τὸ Θεριστὴ θὰ σοῦ φκεῖξω κα-
γιανᾶ μ' ἄβγά καὶ γουργο-ντοτσιγαρίδες (καγιανᾶς = ἔδεσμα
ἀπὸ ἄβγά ὀμελέτα, ντομάτα, τυρὶ καὶ τσιγαρίδες) Πελοπν.
(Γαργαλ.) Φόντε ἔκανα δάσκαλος 'ς τοῦ Μαργέλη κατὰ τὴν
κατοχή, χόρτασα τὰ γουργο-ντοτσιγαρίματα καὶ τσι γουργο-
ντοτσιγαρίδες αὐτόθ. Κόβανε κομματάκια οὔλα τὰ ψαχνὰ
τοῦ χοιρινοῦ καὶ τὰ κᾶνανε γουργο-ντοτσιγαρίδες Πελοπν.
(Παιδεμέν.) || Ἄσμ.

Σὲ κλαῖν' τὰ γουργο-ντοτσιγαρίματα κ' οἱ γουργο-ντοτσιγαρίδες
(ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Βερεστ.)

